

Arrest

nr. 339 201 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 9 september 2020 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 februari 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 24 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

U werd op 21 februari 2023 van 09u13 tot 12u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Er was geen advocaat aanwezig bij uw persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Lamatay, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U volgde geen regulier onderwijs doch wel religieus onderwijs in de madrassa. Daarnaast reed u rond op een tractor. Uw broer S. K., R. K. (...) (CG xxx; O.V. xxx), vluchtte voor u onbekende redenen uit Afghanistan en reisde naar België waar hij op 8 april 2011 een verzoek om internationale bescherming indiende en op 7 mei 2012 als vluchteling erkend werd. Een aantal jaren later raakt uw andere broer S., B. K. (...) (CG xxx; O.V. xxx) in de problemen met de taliban en vluchtte ook hij, eind 2014 uit Afghanistan. Hij diende op 16 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in België en werd op 10 november 2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Sinds de problemen van uw broer woonde u met uw familie op meerdere plaatsen in het district Qarghayi, zo verbleef u, opeenvolgend, in Naser Kalay, Surkakhan, Ghonday, Mansur Kalay en in Kaz Aziz Khan, waar u woonde toen u zelf in de problemen raakte met de taliban.

Ongeveer twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan zat u samen met uw paternale neef N. K. (...), die als lijfwacht voor commandant A. (...) werkte, en uw vriend N. (...) in de controlepost toen u gezien werd door mensen van het dorp. N. K. (...) werd vervolgens ontvoerd door de taliban. Tijdens zijn vasthouding verklaarde hij (valselijk) dat u en N. (...) voor de inlichtingendienst werkten. Na zijn vrijlating lichtte hij u evenwel niet in dat hij dit over u verteld had. Anderhalve dag voor uw vertrek viel de taliban u aan. U vernam na het incident dat N. K. (...) dit over u verteld had. U lichtte hierop uw familie in en er werd besloten dat u Afghanistan diende te verlaten. U vervolgens eind 2018 Afghanistan en reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 1 september 2020 toe kwam. U diende acht dagen later, op 9 september 2020, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de originele taskara van uw vader voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Vooreerst wijst het CGVS erop dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een en/of meerdere begunstigde(n) van internationale bescherming heeft geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze perso(o)n(en). In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft (zie infra). Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Het CGVS merkt hierbij op dat u ten aanzien van uw broer S. K., R. K. (...) (CG xxx ; O.V. xxx) geen enkel idee heeft welke problemen hij had (CGVS, p.10). U verklaart eveneens dat uw problemen enkel gelinkt zijn aan de problemen van uw andere broer S., B. K. (...) (CG xxx ; O.V. xxx), daar de taliban omwille van hem slachtoffers hadden en ze (de taliban) excuses zochten om voor jullie problemen te maken (CGVS, p.10). Het CGVS wijst er evenwel op dat uw broer de vluchtelingenstatus geweigerd werd daar er geen geloof kon worden gehecht aangaande zijn verklaarde moeilijkheden met de taliban. Een kopie van deze beslissing, alsook de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 12.10.2017 werd toegevoegd aan uw administratief dossier (map Landeninfo - bron 1). Dat u in onderhavig verzoek verwijst naar problemen die geenszins geloofwaardig waren, noch vast staan is dan ook niet ernstig te nemen en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

U dient uw vrees voor vervolging jegens de taliban hoe dan ook in concreto aannemelijk te maken doch slaagt u hier niet in. Niettegenstaande u verklaart dat u bij een terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban stelt het CGVS vast dat omwille van de onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties in uw verklaringen echter geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Het CGVS wijst er vooreerst op dat u op geen enkel moment doorheen uw verklaringen coherente en consistente verklaringen aflegt over uw woonplaatsen, een element dat op onlosmakelijke wijze verbonden is aan uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban. Zo verklaarde u op de DVZ dat u geboren bent in het dorp Lamatay (Lamati), u daarna voor twee à drie jaar in het dorp Nasero gewoond hebt en tot slot een vijftal jaar in Kaz Aziz Khan, allen gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman (AD DVZ, Verklaring DVZ d.d. 20.11.2020, vraag 10). Gelet op uw geboortejaar 1997 en uw, naar analogie van uw verklaringen, vertrek in 2018 (CGVS, p.6) zou u aldus in de periode 1997-2010 of 2011 in Lamatay hebben gewoond, dan twee à drie jaar (2010/2011-2013) in Nasero om vervolgens vanaf 2013 tot uw vertrek in 2018 in Kaz Aziz Khan te hebben gewoond. Wanneer u op het CGVS opnieuw bevraged wordt over uw woonplaatsen blijkt er echter niet meer veel te kloppen van uw eerdere verklaring en komt u plots op de propren met nog andere woonplaatsen. Zo stelt u op het CGVS dat u slechts tot uw tien of elf jaar in Lamati woonde en dat u daarna naar Naser Kalay verhuisde waar u dan plots drie of vier jaar woonde in tegenstelling tot de twee à drie jaar die u eerder vermeldde. U voegt ook ineens toe dat u nog anderhalf tot twee jaar in het dorp Surkakhan en een jaar in het dorp Mansur Kalay woonde, dorpen waar u op de DVZ met geen woord over repte (CGVS, p.5). Even later in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS voegt u nog een dorp toe, en stelt u dat u na het vertrek van uw broer B. K. (...) vanuit Naser Kalay naar Hunday (Ghonday) verhuist bent. Er is geen touw meer vast te knopen aan uw verklaringen en u maakt bijgevolg geenszins duidelijk waar u op welk moment woonde. Volledigheids12.10.2017halve wijst het CGVS erop dat uw verklaringen aangaande (de volgorde van) uw woonplaatsen geenszins in overeenstemming te brengen zijn met die van uw broer B. K. (...). Zo verklaarde uw broer tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 20.10.2017 dat uw voltallige gezin verhuisde naar Ghonday omwille van de problemen van uw broer R. (...). Dat u nu verklaart dat jullie pas naar Ghonday verhuisden na het vertrek van B. K. (...) houdt aldus geen steek. Ook uw verblijf in Surkakhan situeert hij voor zijn eigen vertrek en geenszins na zijn vertrek (map Landeninfo – bron 1, CG 15/37366, NPO p.5).

Waar u bovendien verklaart dat jullie na het vertrek van B. K. (...) eveneens uit Naser vertrokken en dat na zijn vertrek uw andere broer K. K. (...) zodanig geslagen werd door de taliban dat zijn benen niet meer werken spreekt u uw broer op flagrante wijze tegen. Hij verklaarde immers dat jullie broer mishandeld werd door de taliban voor zijn vertrek (map Landeninfo – bron 1, CG 15/37366, NPO p.15-16 ; CGVS, p.4 & 10). Het CGVS herhaalt hierbij dat deze verklaringen daarbij verwijzen naar de problemen van uw broer die reeds

in 2017 ongeloofwaardig werden bevonden. De daadwerkelijke reden voor de vele verhuizen van uw familie is aldus eveneens volstrekt onduidelijk. Het CGVS voegt hier nog aan toe dat het niet aan het CGVS toe komt om te speculeren over uw verblijfplaats(en) in Afghanistan, u, als verzoeker om internationale bescherming, bent de enige persoon die hierop zicht kan (en moet) bieden, quod non. Evenmin legt u enig objectief element en/ of document voor dat uw identiteit, nationaliteit en (recente) herkomst kan staven. Uw verklaringen hieromtrent blijven aldus louter blote beweringen.

U vervolgt met te verklaren dat u samen met uw paternale neef N. K. (...) en uw vriend N. (...) in de controlepost zat. Uw neef zou werkzaam zijn geweest als bewaker van A. (...), het hoofd van de provinciale raad van Laghman. Van deze tewerkstelling legt u evenmin geen enkele document ter staving voor. U legt zelfs geen documenten aangaande uw neef neer. Ook hier ontbreekt het u aan elk begin van bewijs. Uw paternale neef werd evenwel ontvoerd door de taliban, waarna hij ten overstaan van de taliban zou hebben beweerd dat hij u en N. (...) impliceerde van eveneens betrokken warente zijn bij de inlichtingendiensten (CGVS, p.13). Uw verklaringen over de ontvoering van N. (...) zijn evenwel zodanig lacunair van aard dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo heeft u geen idee waar hij heen is gebracht noch kan u exact duiden wanneer hij werd meegenomen (CGVS, p.15). Dat de taliban bovendien een bewaker van een hoofd van een provinciale raad zou oppakken en weer gewoon zou vrijlaten met de eenvoudige belofte dat hij zijn werkgever, zijnde A. (...), zou vermoorden is weinig aannemelijk (CGVS, p.15). Dat zij zoveel vertrouwen in N. (...) hadden wetende dat hij bij de inlichtingendiensten hoorde en/ of geallieerd was aan een hooggeplaatst persoon binnen de (voormalige) overheid doet de wenkbrauwen fronsen. Dat hij bovendien nog een maand zonder problemen zijn werk kon verder zetten zonder dat de taliban verhaal kwam halen waarom hij zijn belofte nog niet had ingelost is eveneens opmerkelijk (CGVS, p.15).

U stelt dan nog dat u in het vizier kwam daar N. (...) verklaarde dat u en N. (...) eveneens voor de inlichtingendienst werkten. Gevraagd om welke reden hij niet de waarheid vertelde over u en N. (...) steekt u een betoog af dat weinig steek houdt. Zo stelt u eigenlijk dat hij dit eigenlijk zomaar verklaarde omdat hij dacht dat hij anders gedood zou worden. Dat hij dacht dat de taliban hem beter gezind zou zijn als hij verklaarde dat hij nog meer connecties had met mensen van de inlichtingendiensten is weinig overtuigend. Dat de taliban dit bovendien diende te vragen aan N. (...) is opmerkelijk, u was immers al gespot in de controlepost (CGVS, p.15). Wie u evenwel gezien heeft en/ of verklikt heeft weet u geenszins. U legt hieromtrent louter zeer stereotiepe verklaringen af, namelijk dat zij dat weten en zij (de taliban) hun eigen inlichtingendiensten hebben.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat u anderhalve of twee dagen voor uw vertrek werd aangevallen door de taliban na het avondgebed. N. (...) was op dat moment al tien à twaalf dagen vrij (CGVS, p.14-15). Dat de taliban bijna twee weken wachtte met u op te zoeken is weinig doortastend. Des te meer gelet op het gewelddadige karakter van de taliban dat u schetst. Dat u bovendien eenvoudig weg én zonder kleerscheuren kon ontsnappen van de taliban door van uw motor af te stappen en weg te lopen is zeer opmerkelijk. Zo reden zij immers op een motorfiets en hadden zij een kalasnikov bij (CGVS, p.15-16). De gang van zaken die u schetst kan niet overtuigen. Dat u bovendien de dag erop terugkeerde naar de controlepost van A. (...) is geenszins in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die een ernstige vrees voorom vervolging jegens de taliban dient te koesteren. Zo verklaarde u al eerder dat de taliban eveneens tot aan de post kwamen (CGVS, p.12 & 16-18).

Waar u nog verklaart dat na uw vertrek uit uw regio de taliban naar het huis kwam op zoek naar u stelt het CGVS vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaart u op het CGVS dat de taliban niets tegen uw vader heeft gedaan daar hij een oude man is, een verklaring die haaks op verklaring van de DVZ staat waar u verklaarde dat uw vader evenwel geslagen werd. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid haalt u spreekwoordelijk uw schouders op en veegt u de ontstane tegenstrijdigheid eenvoudigweg van tafel door te ontkennen dat u dit gezegd heeft, een verklaring die niet kan overtuigen. Dat u over een van de centrale elementen in uw asielrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegt komt de geloofwaardigheid ervan allerminst ten goede (CGVS, p.17). Uw vrees jegens de taliban wordt tot slot op ernstige wijze gerelativeerd door de vaststelling dat volgens uw verklaringen uw familie nog altijd in hetzelfde dorp verblijft als waar u de problemen ondervond (CGVS, p.9). Gelet op de context die uw schetst is het niet aannemelijk dat indien de taliban er daadwerkelijk op gebrand warenstond u te vervolgen zij uw familie ongemoeid zouden laten. Des te meer daar, volgens uw verklaringen, uw familie al jarenlang problemen had met de taliban.

De kopie van de taskara van uw vader (map Documenten – document 1) kan tot slot niet leiden tot een andere oordeelsvorming daar dit document geenszins verbonden is aan uw ingeroepen asielmotieven.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en

geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Het CGVS voegt volledigheidshalve toe, in hoeverre u dit al dan niet zal inroepen, dat het loutere gegeven dat sedert eind 2018 buiten Afghanistan verblijft waarvan, ten tijde van deze beslissing, bijna drie jaar in België geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming. Een persoonlijk risico voor een verzoeker om internationale bescherming om als verwesterd te worden beschouwd en om in deze reden in Afghanistan te worden vervolgd moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, in casu quod non. Bij beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijke voor u om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging moeten uw individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aangaande 'terugkeerders' (zie infra). U roept zulke vrees bovendien op geen enkel moment in uw asielpcedure in. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan meerderjarig was, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan de nodige maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar de madrassa te zijn geweest, heeft u op meerdere plaatsen gewoond, en nam u ogenschijnlijk deel aan het publieke leven. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Het CGVS stipt hierbij aan dat u verder niet aannemelijk maakt dat u voor uw vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat u in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat u Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat u bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat uw vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin

wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer

beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, de samenwerkingsplicht en van artikel 4 van richtlijn 2004/83.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoekende partij stelt dus onder andere dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de bepaling van artikel 4.3. van Richtlijn 2004/83.

Het artikel luidt als volgt:

[...]

Het CGVS is van oordeel dat verzoekende partij op basis van zijn verklaringen geen beschermingsstatuut kan verkrijgen, quod non.

De identiteit en de herkomst van verzoekende partij wordt niet in twijfel getrokken doch het CGVS is van oordeel dat er geen gegronde vrees aannemelijk kon worden gemaakt.

2.1. Wat betreft de problemen met de taliban

Het CGVS trekt de verklaringen van verzoekende partij dat hij in het vizier kwam van de taliban in twijfel. Als zijn paternale neef inderdaad zou zijn ontvoerd en (valselijke)verklaringen over verzoekende partij zou hebben afgelegd. is het bedenkelijk dat de taliban bijna 2 weken zou hebben gewacht om verzoekende partij op te zoeken tijdens het avondgebed.

Het kan verzoekende partij niet kwalijk genomen worden als hij niet over bepaalde informatie beschikt en over de beweegredenen van de taliban geen uitleg kan geven .

Daarnaast heeft het CGVS te weinig oog voor de Afghaanse realiteit en wordt er van verzoekende partij verwacht antwoorden te geven op vragen waarvan het redelijk is dat hij die niet zou kunnen beantwoorden

2.2. Wat betreft de zogenaamde aangehaalde tegenstrijdigheden

Het CGVS is van oordeel dat verzoekende partij geen coherente en consistente verklaringen zou afleggen over zijn verschillende woonplaatsen met zijn familie en meent hieruit af te leiden dat de beweringen over zijn problemen met de taliban bedrieglijk zouden zijn.

Het betreft feiten van jaren geleden toen verzoekende partij nog een kind was.

Bijkomend is er de specifieke situatie van een verhoor waar ook elke persoon anders op reageert. Verzoekende partij is van oordeel dat het CGVS onredelijk is in diens beoordeling.

Daarnaast verwijst het CGVS naar de zogenaamde verschillen tussen de verklaringen tussen deze afgelegd op DVZ en deze afgelegd op het CGVS.

Het CGVS dient redelijk te blijven bij de beoordeling van de antwoorden die verzoekende partij heeft gegeven en moet rekening houden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij en de omstandigheden waarin het verhoor hebben plaatsgevonden.

Verzoekende partij benadrukt dat hij tijdens het interview op DVZ te horen kreeg niet veel te moeten zeggen, het moest allemaal snel gaan, ...

De motivatie kan dan ook niet worden weerhouden.

Verzoekende partij vreest voor zijn leven en vrijheid bij een mogelijke terugkeer naar zijn land en deze vrees is voor hem reëel.

Ook al kan verzoekende partij een aantal dingen niet meer exact herinneren, wil dit niet zeggen dat zijn verklaringen ongeloofwaardig of opportunistisch zouden zijn.

Verzoekende partij beweert niet dat hij op alle vragen voldoende gedetailleerd kon antwoorden.

Maar het geven van beperkte informatie, gezien dit de informatie was die hij zich nog herinnerde of die hij wist, kan en mag geen reden zijn om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van verzoekende partij.

Hij heeft meegewerkt en zoveel mogelijk documenten (o.a. kopie van de taskara van zijn vader) proberen te verzamelen.

Dit is een teken dat verzoekende partij ook wil meewerken en de stukken die hij heeft bekomen, heeft neergelegd.

Indien verzoekende partij immers bedrieglijke intenties zou hebben gehad, quod non. dan zou hij deze documenten niet hebben neergelegd.

*

Verzoekende partij wil nog benadrukken dat hij nooit heeft verklaard alles te weten en hetgeen hij wist en de informatie waarover hij beschikte. heeft hij kunnen verklaren.

2.5. Wat betreft zijn profiel en de verwestering

*

Verzoekende partij heeft 2018 Afghanistan verlaten en verblijft sedert 1 september 2020 in België en nog eerder in Europa.

Verzoekende partij is van oordeel dat dit gegeven al voldoende moet zijn om een beschermingsstatuut te v e r k r i j g e n .

Hij zal immers als verwesterd, ongelovige, verrader... worden aanzien.

In ondergeschikt orde rechtvaardigt het geheel van de elementen van verzoekende partij (verblijf buiten Afghanistan van 5 jaar waarvan meer dan 3 jaar in het Westen, zijn normen en waarden overgenomen van het Westen, ...) dat er een beschermingsstatuut moet worden toegekend.

Verzoekende partij volgt de levenswijze en de visie van de taliban niet.

Verzoekende partij heeft steeds een keuzevrijheid gehad, wat hij steeds heeft ervaren in België. Deze keuzevrijheid kan en wil verzoekende partij nooit opgeven.

Als het CGVS meent dat bijkomende elementen in overweging konden genomen worden maar dit niet doet omdat verzoekende partij gedurende de procedure geen bijkomende concrete elementen zou hebben overgemaakt, kan deze visie niet gevolgd worden, gezien hetgeen werd aangekaart reeds voldoende moet zijn.

Indien het CGVS over bepaalde zaken onvoldoende informatie had, dan had het CGVS minstens een vraag moet stellen aan verzoekende partij.

In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij het middel geschonden heeft en in elk geval haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

De motivatie van het CGVS kan dan ook niet weerhouden worden en het middel is ernstig en gegrond."

Verder geeft verzoeker in het eerste middel nog een uitgebreide bespreking van de bronnen van het CGVS. Verzoeker benadrukt nog dat de taliban geen actor van bescherming is.

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de beslissing tot weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker gaat in op de algemene situatie in Afghanistan en citeert uit rapporten van Nansen en de COI Focus van Cedoca.

Verzoeker voegt hier nog het volgende aan toe:

“Wat betreft de situatie familie

Verzoekende partij heeft Afghanistan sedert 2018 definitief verlaten.

Hij heeft sindsdien 5 jaar geleefd buiten Afghanistan waarvan meer dan 3 jaar in het Westen.

Het netwerk waarop hij nu heden ten dage kan steunen is onzeker.

De situatie in Afghanistan verslechtert dagelijks. Het gaat zelfs zo slecht in Afghanistan dat families dochters verkopen om te kunnen overleven. en dus enkel om eten te kunnen kopen of dat mannen hun nieren verkopen.

Minstens valt verzoekende partij dan ook onder de voorwaarden om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen.

Het middel is ernstig en gegrond.”

De verzoekende partij vraagt om in hoofdorde de beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal te hervormen en haar het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en deze het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

3. Aanvullende nota's

Op 4 november 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023; In dit rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit het “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot;
- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024;
- EUAA “*Afghanistan Country Focus*”, november 2024;
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025.

3.2. Ter terechtzitting van 18 november 2025 legt verzoeker een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat een repliek op de nota van de commissaris-generaal in verband met de veiligheidssituatie in Afghanistan.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om ‘een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie’ te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

Ontvankelijkheid van het eerste middel

5.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

5.1.2. Waar verzoeker verwijst naar artikel 4, 3°, van de richtlijn 2004/83/EG, dient, overeenkomstig het bepaalde in artikel 40, tweede lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, in samenlezing met bijlage II bij deze richtlijn, deze verwijzing voorts te worden gelezen als verwijzing naar artikel 4, 3° van deze laatste richtlijn.

Aangaande artikel 4 van de Richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

5.1.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

5.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet kan overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zijn land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij een terugkeer naar zijn land, nu hij niet kan overtuigen dat zijn paternale neef werd ontvoerd door de taliban en dat deze verklaarde, ten aanzien van de taliban, dat de verzoeker voor de inlichtingendienst werkte en dat hij hierdoor problemen met de taliban had of deze in de toekomst zal hebben, (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van

de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Lamatay, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U volgde geen regulier onderwijs doch wel religieus onderwijs in de madrassa. Daarnaast reed u rond op een tractor. Uw broer S. K., R. K. (...) (CG xxx; O.V. xxx), vluchtte voor u onbekende redenen uit Afghanistan en reisde naar België waar hij op 8 april 2011 een verzoek om internationale bescherming indiende en op 7 mei 2012 als vluchteling erkend werd. Een aantal jaren later raakt uw andere broer S., B. K. (...) (CG xxx; O.V. xxx) in de problemen met de taliban en vluchtte ook hij, eind 2014 uit Afghanistan. Hij diende op 16 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in België en werd op 10 november 2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Sinds de problemen van uw broer woonde u met uw familie op meerdere plaatsen in het district Qarghayi, zo verbleef u, opeenvolgend, in Naser Kalay, Surkakhan, Ghonday, Mansur Kalay en in Kaz Aziz Khan, waar u woonde toen u zelf in de problemen raakte met de taliban.

Ongeveer twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan zat u samen met uw paternale neef N. K. (...), die als lijfwacht voor commandant A. (...) werkte, en uw vriend N. (...) in de controlepost toen u gezien werd door mensen van het dorp. N. K. (...) werd vervolgens ontvoerd door de taliban. Tijdens zijn vasthouding verklaarde hij (valselijk) dat u en N. (...) voor de inlichtingendienst werkten. Na zijn vrijlating lichtte hij u evenwel niet in dat hij dit over u verteld had. Anderhalve dag voor uw vertrek viel de taliban u aan. U vernam na het incident dat N. K. (...) dit over u verteld had. U lichtte hierop uw familie in en er werd besloten dat u Afghanistan diende te verlaten. U vervolgens eind 2018 Afghanistan en reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 1 september 2020 toe kwam. U diende acht dagen later, op 9 september 2020, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.”

Deze vaststellingen worden door de verzoeker op zich niet betwist.

5.3.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

5.3.3. De verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich baseert op verschillende bronnen over de situatie in Afghanistan maar dat de informatie in deze bronnen die in de bestreden beslissing werden aangehaald, niet voldoende zijn.

De commissaris-generaal heeft bij een aanvullende nota de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld. De machtsovername door de taliban in Afghanistan heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt

worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

Bij de actuele beoordeling van de door de verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming zal gebruik worden gemaakt van de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die door beide partijen worden aangereikt. Zijn beschermingsverzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van de verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. In casu dient te worden vastgesteld dat zowel de verzoeker als de verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat de verzoeker tracht te laten uitschijnen, is er op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in zijn land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3.4. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van de verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat zijn verklaring dat hij in het vizier kwam van de taliban in twijfel wordt getrokken, met name stelt de commissaris-generaal dat als zijn paternale neef inderdaad zou zijn ontvoerd en valselijke verklaringen over verzoeker zou hebben afgelegd, het bedenkelijk is dat de taliban bijna twee weken zou hebben gewacht om hem op te zoeken tijdens het avondgebed.

Verzoeker voert aan dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij niet over bepaalde informatie beschikt en over de beweegredenen van de taliban geen uitleg kan geven.

Daarnaast werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal geen oog heeft voor de Afghaanse realiteit en wordt er van hem verwacht dat hij antwoord kan geven op vragen waarvan het niet redelijk is dat hij die zou kunnen beantwoorden. De verzoeker laat evenwel na te concretiseren welke aspect van de Afghaanse realiteit de verweerder uit het oog verloor. Met dergelijk vaag betoog slaagt de verzoeker er niet in om de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Met de overpeinzing van verzoeker dat niet van hem kan worden verwacht dat hij de beweegredenen van de taliban telkens kan uitleggen, slaagt hij er evenwel niet in om de vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad treedt volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal bij:

“U vervolgt met te verklaren dat u samen met uw paternale neef N. K. (...) en uw vriend N. (...) in de controlepost zat. Uw neef zou werkzaam zijn geweest als bewaker van A. (...), het hoofd van de provinciale raad van Laghman. Van deze tewerkstelling legt u evenmin geen enkele document ter staving voor. U legt zelfs geen documenten aangaande uw neef neer. Ook hier ontbreekt het u aan elk begin van bewijs. Uw paternale neef werd evenwel ontvoerd door de taliban, waarna hij ten overstaan van de taliban zou hebben beweerd dat hij u en N. (...) impliceerde van eveneens betrokken warente zijn bij de inlichtingendiensten (CGVS, p.13). Uw verklaringen over de ontvoering van N. (...) zijn evenwel zodanig lacunair van aard dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo heeft u geen idee waar hij heen is gebracht noch kan u exact duiden wanneer hij werd meegenomen (CGVS, p.15). Dat de taliban bovendien een bewaker van een hoofd van een provinciale raad zou oppakken en weer gewoon zou vrijlaten met de eenvoudige belofte dat hij zijn werkgever, zijnde A. (...), zou vermoorden is weinig aannemelijk (CGVS, p.15). Dat zij zoveel vertrouwen in N. (...) hadden wetende dat hij bij de inlichtingendiensten hoorde en/ of geallieerd was aan een hooggeplaatst persoon binnen de (voormalige) overheid doet de wenkbrauwen fronsen. Dat hij bovendien nog een maand zonder problemen zijn werk kon verder zetten zonder dat de taliban verhaal kwam halen waarom hij zijn belofte nog niet had ingelost is eveneens opmerkelijk (CGVS, p.15).

U stelt dan nog dat u in het vizier kwam daar N. (...) verklaarde dat u en N. (...) eveneens voor de inlichtingendienst werkten. Gevraagd om welke reden hij niet de waarheid vertelde over u en N. (...) steekt u een betoog af dat weinig steek houdt. Zo stelt u eigenlijk dat hij dit eigenlijk zomaar verklaarde omdat hij dacht dat hij anders gedood zou worden. Dat hij dacht dat de taliban hem beter gezind zou zijn als hij verklaarde dat hij nog meer connecties had met mensen van de inlichtingendiensten is weinig overtuigend. Dat de taliban dit bovendien diende te vragen aan N. (...) is opmerkelijk, u was immers al gespot in de controlepost (CGVS, p.15). Wie u evenwel gezien heeft en/ of verklikt heeft weet u geenszins. U legt hieromtrent louter zeer stereotiepe verklaringen af, namelijk dat zij dat weten en zij (de taliban) hun eigen inlichtingendiensten hebben.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat u anderhalve of twee dagen voor uw vertrek werd aangevallen door de taliban na het avondgebed. N. (...) was op dat moment al tien à twaalf dagen vrij (CGVS, p.14-15). Dat de taliban bijna twee weken wachtte met u op te zoeken is weinig doortastend. Des te meer gelet op het gewelddadige karakter van de taliban dat u schetst. Dat u bovendien eenvoudig weg én zonder kleerscheuren kon ontsnappen van de taliban door van uw motor af te stappen en weg te lopen is zeer opmerkelijk. Zo reden zij immers op een motorfiets en hadden zij een kalasnikov bij (CGVS, p.15-16). De gang van zaken die u schetst kan niet overtuigen. Dat u bovendien de dag erop terugkeerde naar de controlepost van A. (...) is geenszins in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die een ernstige vrees voorom vervolging jegens de taliban dient te koesteren. Zo verklaarde u al eerder dat de taliban eveneens tot aan de post kwamen (CGVS, p.12 & 16-18).

Waar u nog verklaart dat na uw vertrek uit uw regio de taliban naar het huis kwam op zoek naar u stelt het CGVS vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaart u op het CGVS dat de taliban niets tegen uw vader heeft gedaan daar hij een oude man is, een verklaring die haaks op verklaring van de DVZ staat waar u verklaarde dat uw vader evenwel geslagen werd. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid haalt u spreekwoordelijk uw schouders op en veegt u de ontstane tegenstrijdigheid eenvoudigweg van tafel door te ontkennen dat u dit gezegd heeft, een verklaring die niet kan overtuigen. Dat u over een van de centrale elementen in uw asielrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegt komt de geloofwaardigheid ervan allerminst ten goede (CGVS, p.17). Uw vrees jegens de taliban wordt tot slot op ernstige wijze gerelativeerd door de vaststelling dat volgens uw verklaringen uw familie nog altijd in hetzelfde dorp verblijft als waar u de problemen ondervond (CGVS, p.9). Gelet op de context die u schetst is het niet aannemelijk dat indien de taliban er daadwerkelijk op gebrand warenstond u te vervolgen zij uw familie ongemoeid zouden laten. Des te meer daar, volgens uw verklaringen, uw familie al jarenlang problemen had met de taliban.”

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In casu slaagt verzoeker hier niet in. Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast:

“Het CGVS wijst er vooreerst op dat u op geen enkel moment doorheen uw verklaringen coherente en consistente verklaringen aflegt over uw woonplaatsen, een element dat op onlosmakelijke wijze verbonden is aan uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban. Zo verklaarde u op de DVZ dat u geboren bent in het dorp Lamatay (Lamati), u daarna voor twee à drie jaar in het dorp Nasero gewoond hebt en tot slot een vijftal jaar in Kaz Aziz Khan, allen gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman (AD DVZ, Verklaring DVZ d.d. 20.11.2020, vraag 10). Gelet op uw geboortejaar 1997 en uw, naar analogie van uw verklaringen, vertrek in 2018 (CGVS, p.6) zou u aldus in de periode 1997-2010 of 2011 in Lamatay hebben gewoond, dan twee à drie jaar (2010/2011-2013) in Nasero om vervolgens vanaf 2013 tot uw vertrek in 2018 in Kaz Aziz Khan te hebben gewoond. Wanneer u op het CGVS opnieuw bevrraagd wordt over uw woonplaatsen blijkt er echter

niet meer veel te kloppen van uw eerdere verklaring en komt u plots op de proppen met nog andere woonplaatsen. Zo stelt u op het CGVS dat u slechts tot uw tien of elf jaar in Lamati woonde en dat u daarna naar Naser Kalay verhuisde waar u dan plots drie of vier jaar woonde in tegenstelling tot de twee à drie jaar die u eerder vermeldde. U voegt ook ineens toe dat u nog anderhalf tot twee jaar in het dorp Surkakhan en een jaar in het dorp Mansur Kalay woonde, dorpen waar u op de DVZ met geen woord over rept (CGVS, p.5). Even later in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS voegt u nog een dorp toe, en stelt u dat u na het vertrek van uw broer B. K. (...) vanuit Naser Kalay naar Hunday (Ghoday) verhuist bent. Er is geen touw meer vast te knopen aan uw verklaringen en u maakt bijgevolg geenszins duidelijk waar u op welk moment woonde. Volledigheids12.10.2017halve wijst het CGVS erop dat uw verklaringen aangaande (de volgorde van) uw woonplaatsen geenszins in overeenstemming te brengen zijn met die van uw broer B. K. (...). Zo verklaarde uw broer tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 20.10.2017 dat uw voltallige gezin verhuisde naar Ghoday omwille van de problemen van uw broer R. (...). Dat u nu verklaart dat jullie pas naar Ghoday verhuisden na het vertrek van B. K. (...) houdt aldus geen steek. Ook uw verblijf in Surkakhan situeert hij voor zijn eigen vertrek en geenszins na zijn vertrek (map Landeninfo – bron 1, CG 15/37366, NPO p.5).”

De verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal van oordeel is dat hij geen coherente en consistente verklaringen heeft afgelegd over zijn verschillende woonplaatsen en hieruit afleidt dat de beweringen van verzoeker over zijn problemen met de taliban bedrieglijk zouden zijn. Verzoeker brengt hier tegenin dat het gaat over feiten van jaren geleden toen hij nog een kind was.

De Raad stelt vast dat de verzoeker verklaarde te zijn geboren in 1997 en Afghanistan te hebben verlaten in 2018 zodat de verzoeker een jongvolwassene was toen hij Afghanistan verliet en moeilijk kan volhouden dat hij zijn laatste verblijfplaatsen in Afghanistan niet accuraat kan beschrijven omdat hij toen nog een kind was.

Daarnaast stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat er inconsistenties zijn in de verklaringen die de verzoeker aflegde ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ, vraag 10) en ten aanzien van het CGVS over zijn woonplaatsen in Afghanistan. De Raad treedt volgende vaststellingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier bij:

“Het CGVS wijst er vooreerst op dat u op geen enkel moment doorheen uw verklaringen coherente en consistente verklaringen aflegt over uw woonplaatsen, een element dat op onlosmakelijke wijze verbonden is aan uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban. Zo verklaarde u op de DVZ dat u geboren bent in het dorp Lamatay (Lamati), u daarna voor twee à drie jaar in het dorp Nasero gewoond hebt en tot slot een vijftal jaar in Kaz Aziz Khan, allen gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman (AD DVZ, Verklaring DVZ d.d. 20.11.2020, vraag 10). Gelet op uw geboortjaar 1997 en uw, naar analogie van uw verklaringen, vertrek in 2018 (CGVS, p.6) zou u aldus in de periode 1997-2010 of 2011 in Lamatay hebben gewoond, dan twee à drie jaar (2010/2011-2013) in Nasero om vervolgens vanaf 2013 tot uw vertrek in 2018 in Kaz Aziz Khan te hebben gewoond. Wanneer u op het CGVS opnieuw bevrraagd wordt over uw woonplaatsen blijkt er echter niet meer veel te kloppen van uw eerdere verklaring en komt u plots op de proppen met nog andere woonplaatsen. Zo stelt u op het CGVS dat u slechts tot uw tien of elf jaar in Lamati woonde en dat u daarna naar Naser Kalay verhuisde waar u dan plots drie of vier jaar woonde in tegenstelling tot de twee à drie jaar die u eerder vermeldde. U voegt ook ineens toe dat u nog anderhalf tot twee jaar in het dorp Surkakhan en een jaar in het dorp Mansur Kalay woonde, dorpen waar u op de DVZ met geen woord over rept (CGVS, p.5). Even later in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS voegt u nog een dorp toe, en stelt u dat u na het vertrek van uw broer B. K. (...) vanuit Naser Kalay naar Hunday (Ghoday) verhuist bent. Er is geen touw meer vast te knopen aan uw verklaringen en u maakt bijgevolg geenszins duidelijk waar u op welk moment woonde.”

De Raad treedt ook volgende vaststellingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier bij:

“Volledigheids12.10.2017halve wijst het CGVS erop dat uw verklaringen aangaande (de volgorde van) uw woonplaatsen geenszins in overeenstemming te brengen zijn met die van uw broer B. K. (...). Zo verklaarde uw broer tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 20.10.2017 dat uw voltallige gezin verhuisde naar Ghoday omwille van de problemen van uw broer R. (...). Dat u nu verklaart dat jullie pas naar Ghoday verhuisden na het vertrek van B. K. (...) houdt aldus geen steek. Ook uw verblijf in Surkakhan situeert hij voor zijn eigen vertrek en geenszins na zijn vertrek (map Landeninfo – bron 1, CG 15/37366, NPO p.5).”

De verzoeker laat gelden dat er de specifieke situatie is van een verhoor waar elke persoon anders op reageert.

De verzoeker laat evenwel na te verduidelijken wat hij anders had willen uiteenzetten, wat hij anders had willen verklaren, willen toevoegen...

De verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de mogelijkheid om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen in toepassing van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd de verzoeker gevraagd of hij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud wenste te ontvangen zodat hij eventuele bemerkingen kon overmaken. De verzoeker gaf aan geen notities van het persoonlijk onderhoud te willen (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 2). Het stond de verzoeker evenwel steeds vrij om bemerkingen bij het persoonlijk onderhoud te formuleren en eventuele correcties op zijn verklaringen aan te brengen. De verzoeker heeft nagelaten om van deze mogelijkheid gebruik te maken.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud heeft de protection officer aan verzoeker gezegd dat hij kan aangeven wanneer hij iets niet zou begrijpen en het belangrijk is dat hij dit onmiddellijk zegt, zodat de protection officer het opnieuw kan uitleggen (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze een impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook, door louter te stellen dat een verhoor een specifieke situatie is waarop iedereen anders reageert slaagt verzoeker er niet in de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat er wordt verwezen naar verschillen tussen de door hem afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het CGVS. De verzoeker betoogt dat rekening moet worden gehouden met de omstandigheden waarin het verhoor heeft plaatsgevonden, hij benadrukt dat hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken te horen kreeg niet veel te moeten zeggen en het allemaal snel moest gaan.

In het administratief dossier bevinden zich twee stukken inzake verzoekers verklaringen bij de DVZ: (i) een document met de benaming 'Verklaring DVZ' dat gedateerd is op 20 november 2020 en (ii) een document met de benaming 'Vragenlijst' dat gedateerd is op 20 november 2020. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend. Bij het invullen van de 'Vragenlijst' wordt verzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tevens wordt verzoeker erop gewezen dat hij steeds de waarheid moet vertellen, dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat zijn verzoek om internationale bescherming wordt verworpen en wordt verzoeker meegedeeld dat hij niet diegenen moet geloven die hem aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (Vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Het gegeven dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat de taliban niets tegen zijn vader hebben gedaan omdat het een oude man is (zie NPO, p. 17), strookt niet met de verklaring van verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken waar verzoeker verklaarde dat zijn vader door de taliban werd geslagen (Vragenlijst DVZ, vraag 5).

Daarnaast stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat er inconsistenties zijn in de verklaringen die de verzoeker aflegde ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ, vraag 10) en ten aanzien van het CGVS over zijn woonplaatsen in Afghanistan. De Raad treedt volgende verklaringen van de commissaris-generaal bij:

"Het CGVS wijst er vooreerst op dat u op geen enkel moment doorheen uw verklaringen coherente en consistente verklaringen aflegt over uw woonplaatsen, een element dat op onlosmakelijke wijze verbonden is aan uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban. Zo verklaarde u op de DVZ dat u geboren bent in het dorp Lamatay (Lamati), u daarna voor twee à drie jaar in het dorp Nasero gewoond hebt en tot slot een vijftal jaar in Kaz Aziz Khan, allen gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman (AD DVZ, Verklaring DVZ d.d. 20.11.2020, vraag 10). Gelet op uw geboortjaar 1997 en uw, naar analogie van uw verklaringen, vertrek in 2018 (CGVS, p.6) zou u aldus in de periode 1997-2010 of 2011 in Lamatay hebben gewoond, dan twee à drie jaar (2010/2011-2013) in Nasero om vervolgens vanaf 2013 tot uw vertrek in 2018 in Kaz Aziz Khan te

hebben gewoond. Wanneer u op het CGVS opnieuw bevestigd wordt over uw woonplaatsen blijkt er echter niet meer veel te kloppen van uw eerdere verklaring en komt u plots op de proppen met nog andere woonplaatsen. Zo stelt u op het CGVS dat u slechts tot uw tien of elf jaar in Lamati woonde en dat u daarna naar Naser Kalay verhuisde waar u dan plots drie of vier jaar woonde in tegenstelling tot de twee à drie jaar die u eerder vermeldde. U voegt ook ineens toe dat u nog anderhalf tot twee jaar in het dorp Surkakhan en een jaar in het dorp Mansur Kalay woonde, dorpen waar u op de DVZ met geen woord over repte (CGVS, p.5). Even later in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS voegt u nog een dorp toe, en stelt u dat u na het vertrek van uw broer B. K. (...) vanuit Naser Kalay naar Hunday (Ghoday) verhuist bent. Er is geen touw meer vast te knopen aan uw verklaringen en u maakt bijgevolg geenszins duidelijk waar u op welk moment woonde.”

De Raad treedt ook volgende vaststellingen van de commissaris-generaal bij:

“Volledigheids12.10.2017halve wijst het CGVS erop dat uw verklaringen aangaande (de volgorde van) uw woonplaatsen geenszins in overeenstemming te brengen zijn met die van uw broer B. K. (...). Zo verklaarde uw broer tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 20.10.2017 dat uw voltallige gezin verhuisde naar Ghoday omwille van de problemen van uw broer R. (...). Dat u nu verklaart dat jullie pas naar Ghoday verhuisden na het vertrek van B. K. (...) houdt aldus geen steek. Ook uw verblijf in Surkakhan situeert hij voor zijn eigen vertrek en geenszins na zijn vertrek (map Landeninfo – bron 1, CG 15/37366, NPO p.5).”

Deze tegenstrijdigheden kunnen niet verklaard worden door het loutere gegeven dat het invullen van de ‘Verklaring DVZ’ en ‘Vragenlijst’ op de Dienst Vreemdelingenzaken beknopter is dan het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dan wel het CGVS ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn naar voor geschoven relaas. Deze vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen kernelementen van verzoekers asielaanvraag, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

De beschouwingen van verzoeker dat ook al kan hij zich een aantal dingen niet meer exact herinneren, dit niet wil zeggen dat zijn verklaringen ongeloofwaardig of opportunistisch zouden zijn, dat hij niet beweert op alle vragen voldoende gedetailleerd te hebben kunnen antwoorden, maar dat het geven van beperkte informatie, gezien dit de informatie was die hij zich nog kon herinneren of die hij wist, geen reden kan en mag zijn om te twijfelen aan zijn geloofwaardigheid doen hier niet anders over denken.

Verzoeker benadrukt nog dat hij heeft meegewerkt en zoveel mogelijk documenten heeft proberen te verzamelen. Volgens verzoeker is dit een teken dat hij wil meewerken en dat hij de stukken die heeft bekomen heeft neergelegd. De verzoeker laat gelden dat indien hij bedrieglijke intenties zou hebben gehad, dan zou hij deze documenten (meervoud) niet hebben neergelegd (de Raad benadrukt).

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoeker enkel een kopie van de taskara van zijn vader heeft neergelegd. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat de kopie van de taskara van verzoekers vader niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming omdat het niet verbonden is aan de ingeroepen asielmotieven. Andere documenten ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming werden door de verzoeker niet bijgebracht, ook niet bij de aanvullende nota die op de terechtzitting van 18 november 2025 werd neergelegd.

De verzoeker benadrukt nog dat hij nooit heeft verklaard alles te weten en hij de informatie waarover hij beschikte, heeft kunnen verklaren.

De Raad stelt evenwel vast dat het asielaanvraag van verzoeker niet alleen ongeloofwaardig wordt bevonden door een gebrek aan informatie, maar ook door onwaarschijnlijkheden en incoherenties. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is om de vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal te verklaren of in een ander daglicht te stellen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het

Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van de verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker wijst op zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal in dit verband als volgt:

“Het CGVS voegt volledigheidshalve toe, in hoeverre u dit al dan niet zal inroepen, dat het loutere gegeven dat sedert eind 2018 buiten Afghanistan verblijft waarvan, ten tijde van deze beslissing, bijna drie jaar in België geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming. Een persoonlijk risico voor een verzoeker om internationale bescherming om als verwesterd te worden beschouwd en om in deze reden in Afghanistan te worden vervolgd moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, in casu quod non. Bij beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijke voor u om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging moeten uw individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aangaande ‘terugkeerders’ (zie infra). U roept zulke vrees bovendien op geen enkel moment in uw asielprocedure in. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan meerderjarig was, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan de nodige maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar de madrassa te zijn geweest, heeft u op meerdere plaatsen gewoond, en nam u ogenschijnlijk deel aan het publieke leven. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Het CGVS stipt hierbij aan dat u verder niet aannemelijk maakt dat u voor uw vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat u in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat u Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat u bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat uw vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn.”

En

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de

negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat de verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat de verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij verschillende familieleden (zijn vader, zijn moeder en jongste broer) in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtou spreekt, en dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in dat land zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een 'afvallige' of ongelovige zal worden beschouwd. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat het netwerk waarop hij op heden kan steunen onzeker is. Verzoeker laat evenwel na dit te verduidelijken. Hij licht niet toe waarom zijn ouders en broer hem niet zouden kunnen helpen bij zijn terugkeer naar Afghanistan, hierbij rekening houdend met het gegeven dat de verzoeker Afghanistan verliet voor de machtsovername door de taliban.

Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van de verzoeker, er problemen ondervinden.

De verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België toont de verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar zijn verblijf in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

De verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. De verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat hij niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn vader, zijn moeder en zijn jongste broer nog in Afghanistan verblijven.

Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene beschouwingen werpt hij hier geen ander licht op.

Verzoeker verwijst wel naar zijn integratie, maar hij laat na om hier op concrete wijze een invulling aan te geven, bv. hij toont niet aan dat hij thans in België is tewerkgesteld, dat hij taallessen volgt of volgde, ... Door louter op algemene wijze te poneren dat men geïntegreerd is in de Belgische samenleving zonder hier een concrete invulling aan te geven maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoeker kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”)

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde elementen werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade

kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker weerlegt niet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

6.4. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

6.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Het aangevoerde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU